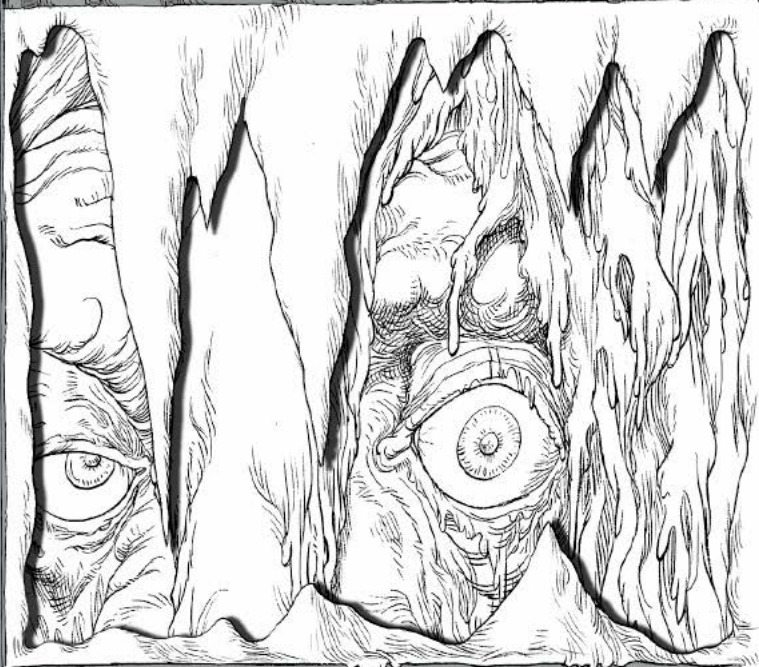




NEIL GAIMAN



Odd
A MRAZIVÍ
OBŘI

ILUSTROVAL CHRIS RIDDELL

ALBATROS

Odd a mrazivi obri

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

albatros

Neil Gaiman

Odd a mrazivi obri

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

Odd
a mraziví
Obři

Odd a mraziví Obři



Neil Gaiman

Ilustroval
Chris Riddell

Přeložila
Helena Šváchová

Albatros

ODD AND THE FROST GIANTS

© Albatros, 2018

Text copyright © Neil Gaiman 2008, 2016

Illustrations © Chris Riddell 2016

Translation © Helena Šváchová, 2018

ISBN e-knihy 978-80 00-05092-8 (1. zveřejnění, 2018)

ISBN tištěné verze 978-80-00-05059-1 (1. vydání, 2018)

Pro Iselin a Linneu

– N.G.

Pro Jacka

– C.R.







Byl jednou jeden chlapec,
kterému říkali Podivný Odd, a v těch časech a končinách na tom
nebylo nic zvláštního ani neobvyklého. Jméno Odd znamena-
lo *hrot ostří* a přinášelo štěstí.

A *podivný* vskutku byl. Aspoň si to o něm mysleli ostatní vesničané.
Ale jestli něco neměl, tak štěstí.

Jeho otec zahynul během námořní výpravy za kořistí před dvěma lety,
když bylo Oddovi deset. To se lidem během námořních výprav stávalo,
jenže jeho otce nezabil žádný Skot, nezemřel slavně v žáru bitvy, jak se
na vikinga sluší. Skočil přes palubu, aby zachránil jednoho z malých pod-
sadytých poníků, které s sebou brávali na nájezdy, aby jim nosili zásoby
a kořist.

Na poníky nakládali všechno zlato a cennosti a jídlo a zbraně, co jen
našli, a poníci se s nimi plahočili zpátky na loď. Poníci byli na lodi ze vše-
ho nejceněnější a nejpracovitější. Potom co jeden Skot zabil Olafa Vyso-
kého, musel na poníky dohlížet Oddův otec. Oddův otec neměl s poníky
moc zkušeností, protože se živil jako dřevorubec a řezbář, ale snažil se, seč
mohl. Na zpáteční cestě se během poryvu větru a deště z Orknejí jeden
poník odvázal a spadl přes palubu. Oddův otec skočil s provazem do šede-
ho moře, dotáhl poníka zpátky k lodi a spolu s ostatními vikingy ho zase
dovlekl na palubu.





Do rána Oddova otce zabil chlad, mokro a voda v plicích.

Když se ostatní vrátili do Norska, pověděli to Oddově matce a Oddova matka to pověděla Oddovi. Odd jen pokrčil rameny. Neplakal. Neřekl na to nic.

Nikdo nevěděl, co Odd uvnitř cítí. Nikdo nevěděl, co si myslí. A to bylo ve vesnici na březích fjordu, kde každý věděl o každém první poslední, přímo k nesnesení.

Vikingem tenkrát nikdo nebýval na plný úvazek. Všichni měli i jinou práci. Loupežné výpravy po moři muži podnikali pro zábavu, nebo aby si obstarali něco, co jim ve vesnici chybělo. Pořizovali si takhle i svoje ženy. Oddovu matku, která byla zrovna tak tmavovlasá, jako byl Oddův otec světlolasý, přivezli na fjord na lodi ze Skotska. Zpívala Oddovi balady, které se naučila jako dívka, než ji Oddův otec sebral nůž a přehodil si ji přes rameno a odnesl si ji na loď.

Odd si říkal, jestli se jí po Skotsku nestýská, ale když se jí zeptal, tak mu pověděla, že ani ne, jen se jí stýská po lidech, co mluví stejným jazykem. Teď už mluvila jazykem severanů, ale s přízvukem.

Oddův otec vládl sekyrou. Měl srub s jednou místností, který si postavil z polen hluboko v lesíku za fjordem, a chodíval do lesů a vracíval se třeba o týden později s ručním vozíkem vysoko naloženým poleny. Ta pak nechával zvětrat, aby se dala snadno štípat, protože v těch končinách se ze dřeva vyrábělo všechno: dřevěnými hřeby se spojovaly dřevěné planky, ze kterých se stavěla dřevěná obydlí či dřevěné lodě. V zimě, když navály závěje sněhu tak hluboké, že se nedalo cestovat, sedával Oddův otec u ohně a vyřezával ze dřeva obličejy a hračky a pohárky a misky a Oddova matka přitom šila a vařila a neustále zpívala.

Měla nádherný hlas.



Slovům jejích písní Odd nerozuměl, ale ona mu je potom překládala a jemu se v mysli rozvířily příběhy o šlechtetných pánech, co vyjížděli na svých skvostných koních, na zápěstí jim seděli vznešení sokoli a po boku se jim vždy hnali jejich stateční lovečtí psi, a řítili se do tisícerych nebezpečí, bojovali s obry a zachraňovali panny a osvobozovali utlačované od krutovládů.

Potom co Oddův otec zemřel, zpívala jeho matka méně a méně.

Odd se ale pořád usmíval a doháněl tím vesničany k šílenství. Usmíval se dokonce i po nehodě, při které si zmrzačil pravou nohu.

Stalo se to tři týdny po tom, co připlula loď bez otcova těla. Odd vzal sekýru, kterou jeho otec kácel stromy, tak obrovskou, že ji stěží zvedl, a dovlekl ji do lesů. Byl si jistý, že ví všechno, co je o kácení stromů třeba vědět, a odhodlaný vyzkoušet si svoje znalosti v praxi.

Později své matce přiznal, že měl možná použít menší sekýrku a povcičit se s ní na menším stromku.

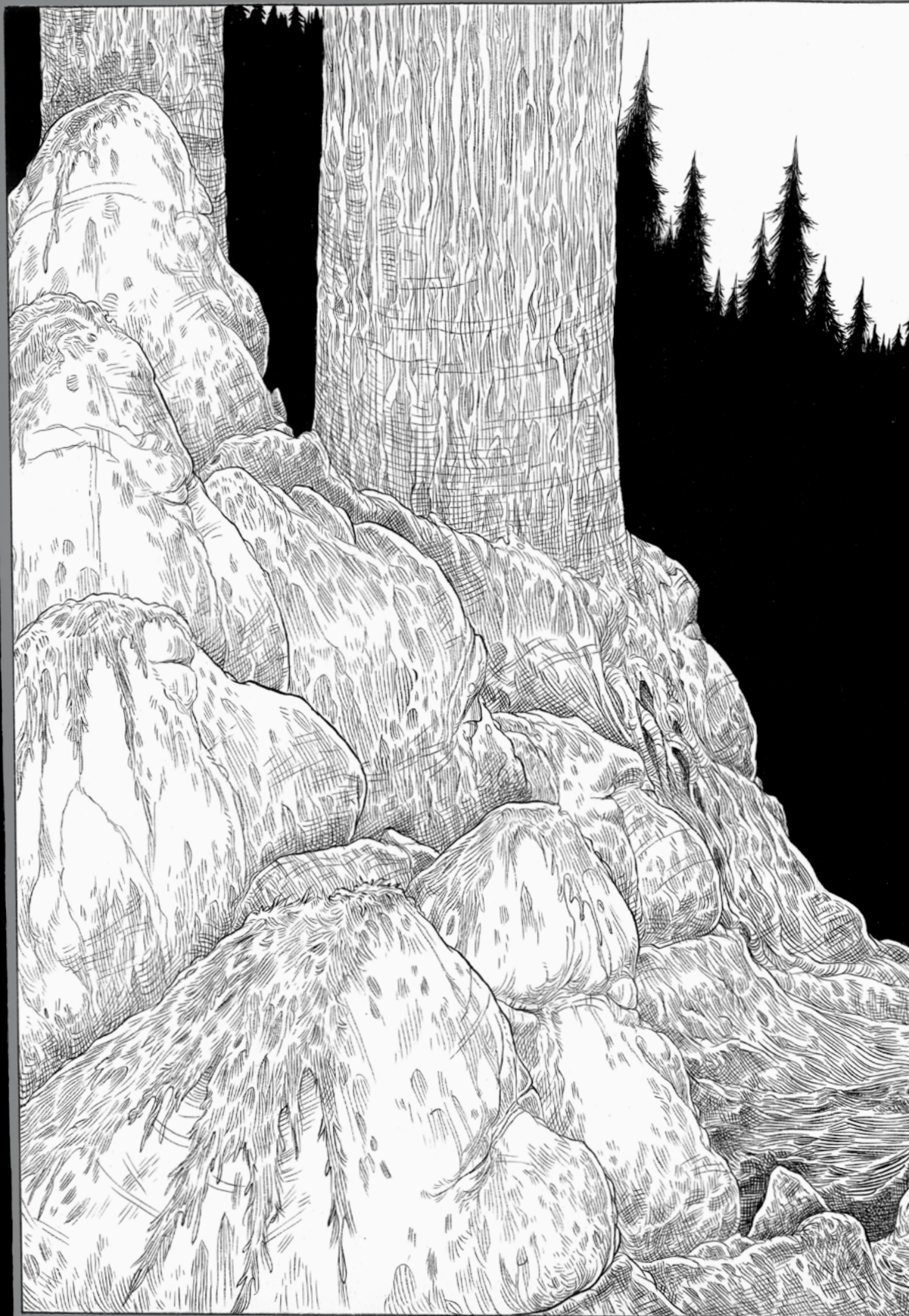
Stejně ale dokázal něco pozoruhodného.

Když mu strom spadl na chodidlo, vyhloubil sekýrou v zemi pod svou nohou díru a nohu vytáhl, odsekl jednu větev a vyrobil si z ní berličku, protože si v noze rozdrtil kosti. A nějak se dostal domů a dotáhl s sebou i otcovu těžkou sekýru, kov se totiž v těch kopcích našlo pomálu a sekýry se musely směňovat nebo krást a on ji nemohl nechat zrezivět.

Uběhly dva roky a Oddova matka se provdala za Tlustého Elfreda, který byl docela milý, když zrovna nepil, ale z předchozího manželství už měl čtyři syny a tři dcery (do manželky mu uhodil blesk) a na svého









chromého nevlastního syna neměl čas, a tak Odd trávil čím dál víc času v širých lesích.

Odd miloval jaro, kdy začaly dolů do údolí stékat vodopády a lesnatou krajinu posely květiny. Měl rád léto, kdy dozrávaly první bobule, i podzim, kdy byly oříšky a malá jablíčka. Neměl moc rád zimu, kdy vesničané trávili tolik času, kolik jen mohli, ve vesnické velké síni a jedli kořenovou zeleninu a solené maso. V zimě se muži hádali a rvali a prděli a zpívali a spali a budili se a zase se hádali a ženy kroutily hlavami a šily a pletly a vyspravovaly oblečení.

V březnu bývala ta nejhorší zima za nimi. Sníh roztál, řeky se rozproudily a svět zase přicházel k sobě.

Jenže toho roku ne.

Zima se držela zuby nehty, jako když nemocný odmítá zemřít. Ubíhal jeden šedý den za druhým a led byl pořád tvrdý, svět zůstával nepřátelský a studený.

Ve vesnici si lidé lezli na nervy. Zírali na sebe přes velkou síň už čtyři měsíce. Bylo načase, aby muži připravili svoje lodě na moře a ženy začaly plít zem, aby do ní pak zasely nové plodiny. Hry se ošklivě zvrhávaly. Vtipy začaly být kruté. Při šarvátkách chtěl jeden druhému ublížit.

A proto se stalo, že jednoho rána na konci března – pár hodin předtím, než slunce vystoupalo na oblohu, když byl mráz tvrdý a země pořád jako železo, když Tlustý Elfred a jeho děti a Oddova matka ještě spali – si Odd oblékl svoje nejtlustší, nejteplejší oblečení, ukradl kouřem zčernalou půlku lososa, která v domě Tlustého Elfreda visela z trámů, a z ohně sebral kotlík s hrstkou planoucích uhlíků. A také vzal otcovu druhou nejlepší sekuru, připnul si ji koženým řemínkem k opasku a odkulhal do lesů.

Sníh byl hluboký a zrádný a pokrývala ho silná, lesklá ledová krusta. Chodilo by se v něm těžko i muži se dvěma zdravými nohama, ale pro chlapce s jednou dobrou nohou, jednou velmi špatnou nohou a dřevěnou berličkou byl každý kopec jako hora.

Odd přešel zamrzlé jezero, které mělo roztát už před několika týdny, a vnořil se hluboko do lesů. Dny se zdály skoro stejně krátké, jako bývaly uprostřed zimy, a přestože bylo odpoledne teprve v půli, panovala už tma





jako v noci, když chlapec konečně došel k otcovu starému dřevorubeckému srubu.

Sníh zahradil dveře, a tak musel Odd vzít dřevěnou lopatu a odhrabat ho a teprve pak mohl vstoupit. Pomocí třísek na podpal rozdělal v kotlíku oheň a staral se o něj, dokud mu nepřipadalo bezpečné přenést ho do ohniště, kde byla stará suchá polena.

Na podlaze našel kousek dřeva, o něco větší než svoji pěst. Chtěl ho hodit do ohně, ale nahmatl na dřevěném špalíčku řezbu, a tak ho odložil stranou, že si ho za světla prohlédne. Nabral do malé pánvičky sníh a rozpustil ho nad ohněm a snědl uzenou rybu a vypil horkou vodu z bobulí.

Bylo mu dobře. V koutě pořád ležely příkrývky a matrace nacpaná slámou a on si uměl představit, že je ta malá světnička cítit jeho otcem, a nikdo ho nebil ani mu nenadával do mrzáků nebo hlupáků, takže když plameny šlehaly dost vysoko na to, aby oheň hořel až do rána, šel Odd spát docela šťastný.



